

CÖMERTLİKTE ZENGİN SAHABİYE ACIZLIK HİSSETTİREN KÖLE

Hz. Ali'nin ağabeyi Cafer b. Ebu Talib'in oğlu Abdullah, sıcak bir günde, bir kabilenin hurmalığına inmişti.

Abdullah burada dinlenirken, hurmalıkta çalışan köleye, yemek vakti üç parça ekmek geldiğini gördü.

Adam ekmeklerden birini ağzına götürmek üzereydi ki, birden önünde bitkinliği ve açlığı her halinden belli bir köpek belirdi.

Köle elindeki ekmeği köpeğin önüne attı. Köpek ekmeği derhal yedi.

Köle ekmeğin ikinci parçasını da attı. Köpek bunu da bir kerede sildi süpürdü.

Köle bunun üzerine üçüncü parçayı da köpeğe verdi. Kalkıp, yeniden işine dönmek üzereydi ki, olup biteni uzaktan seyreden Abdullah, yaklaşıp sordu:

- Ey köle, bugünkü yiyeceğin ne kadardı? Köle sıkılarak cevap verdi:

- İşte bu üç parça ekmek...

- O halde neden kendine hiç ayırmadın?

- Baktım ki, hayvan çok aç ve bitkin. Onu o halde bırakmak istemedim.

- Peki, sen ne yiyeceksin şimdi?

- Oruç tutacağım.

Bunun üzerine, **Abdullah b. Cafer**, köleden sahibini, evinin nerede olduğunu sordu. Sonra da gidip adamdan bu hurmalığı içindeki köleyle birlikte satın aldı.

Sonra döndü, köleye bu tarlayı ve onu sahibinden satın aldığını söyledi ve ekledi:

- Seni azad ediyorum. Bu hurmalığı da sana hediye ediyorum.

Cömertliđiyle meşhur Abdullah b. Cafer, kendisinden daha cömert birini tanıyıp tanımadığı sorulduğunda, bu olayı anlatır ve:

- Ama o köpeğe topu topu üç parça ekmek vermiş; sense ona koskoca bir hurmalığı ve hürriyetini vermişsin, dediklerinde, şu karşılığı verirdi:

- Ama o elindeki her şeyi verdi; ben ise elimdekinin sadece bir kısmını...

Sözün Özü: Cömertlik miktarla deđil, o miktarın bütçemizde tuttuđu nispetle ölçülür, ölçülmelidir.

Ancak insanların her şeyin fiyatını bildiği, fakat hiçbir şeyin değerini bilmediği günümüzde bu gerçeğliği onlara nasıl anlatmalı?

الغلام الذي أعجز عبد الله بن جعفر في السخاء

خرج عبد الله بن جعفر رضي الله تعالى عنه يوماً إلى ضيعة له فنزل على حائط به نخيل لقوم وفيه غلام أسود يقوم عليه فأتي بفتوته ثلاثة أقراص، فدخل كلب فدنا من الغلام فرمى إليه بقرص فأكله، ثم رمى إليه بالثاني والثالث فأكلهما، وعبد الله ينظر إليه، فقال له:

يا غلام كم قوتك كل يوم؟

قال: ما رأيت.

قال: فلم أترت هذا الكلب؟

قال: أرضنا ما هي بأرض كلاب، وإنه جاء من مسافة بعيدة جائعاً فكرهت أن أردّه.

قال: فما أنت صانع اليوم؟

قال: أطوي يومي هذا،

فقال عبد الله بن جعفر: ألام على السخاء وإنّ هذا لأسخى مني. فاشتري الحائط وما فيه من النخيل والألات، واشتري الغلام ثم أعتقه، ووهبه الحائط بما فيه من النخيل والألات.

فقال الغلام: إن كان ذلك لي فهو في سبيل الله تعالى، فاستعظم عبد الله ذلك منه

فقال: وجود هذا وأبخل، أنا، لا كان ذلك أبداً.